

FOAIE PAROHIALĂ OCTOMBRIE 2021

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Ori Dumnezeu, ori nimic!

*Dumnezeu nu vorbește,
dar vocea Sa se aude clar!*

Prietenii lui Dumnezeu sunt ascunși întotdeauna, cu siguranță, în umbra sa. „*Eu vreau ca fiecare dintre noi să fie un apropiat al casei lui Dumnezeu, ca să-i cunoască toate intrările*”. Dumnezeu nu cere de la noi succesul, ci iubirea. Doar Dumnezeu este esențial și etern. Și iubirea ne face să-i semănăm puțin. Tot restul este secundar.

Așadar, ar trebui să încercăm să semănăm puțin cu Dumnezeu: aceasta este toată lupta vieții noastre pe pământ! Aceasta ar trebui să fie toată credința și dorința noastră! Această căutare

spirituală trebuie văzută ca cea mai frumoasă aventură pe care omul o poate trăi aici, pe pământ. Să iubim, să ne ridicăm ochii înspre ceruri! Dumnezeu trimite deseori mesaje frumoase celor care-l iubesc cu adevărat.

Frumusețea vocației de creștin constă în a-i da timp lui Dumnezeu și Duhului său să lucreze, iar umanității ființei umane îi dă timp să se formeze, să crească după măsura și maturitatea lui Cristos, în această stare de viață personală. În Cristos se află totul, deplinătatea; avem nevoie de timp, de credință,

de trudă și de răbdare pentru a ne însuși una dintre dimensiunile misterului său. Duhul Sfânt, care l-a înviat pe Isus Cristos din morți și care va învia și trupurile noastre muritoare (Romani 8,11), este cel care plăsmuiește și asemănarea noastră cu Cristos, în funcție de vocația fiecăruia, un drum ce merge de la botez până la moarte, ce marchează trecerea înspre casa Tatălui. Viața pământească abia ajunge pentru a intra în această uniune cu Dumnezeu, în această Realitate esențială, profundă, care este Isus Cristos.

Din acest motiv, zi de zi ne rugăm, celebrăm, adorăm, trudim, răbdăm și urcăm, treaptă cu treaptă, ca pe „scara lui Iacob” (Geneza 28,12), **prin rugăciune** (pe o verticală) și **prin sacramento** (pe cealaltă verticală), până la cer, la Dumnezeu. Ducem zi de zi lupta cea dreaptă, completăm învățătura noastră despre credință, încercăm să îmbunătățim mereu viața noastră spirituală.

Noi toți trebuie să învățăm și să știm că monotonia și asemănarea dintre zilele care trec este, de asemenea, resortul ascuns al întâlnirii autentice cu Dumnezeu; El este mereu cu noi în curgerea propriei vieți și tot el ne așteaptă și ne conduce mai departe pe drumul nostru...! Papa Ioan Paul al II-lea spunea deseori că nu ar trebui să ne economisim forțele pe pământ, căci vom avea viața veșnică pentru odihnă.

În lume, în Biserică, în comunitate, locul nostru nu este unul marginal! Nicio vocație nu este marginală în poporul lui

Dumnezeu. Suntem un singur trup, în care fiecare membru este important și are aceeași demnitate și este inseparabil de întreg. **Rămânând uniți puternic cu Cristos, precum mlădița de viță, suntem și noi părtași la misterul său de mântuire și suntem cu adevărat „sare și lumină” pentru lumea aceasta. Numai în felul acesta Cristos este cu noi și noi cu Cristos, iar când Domnul e cu noi, cine-i împotriva noastră?!**

Comunitatea noastră parohială constituie o mică parte din Poporul lui Dumnezeu, care este Biserica, și fiecare membru al Bisericii este responsabil - în dreptul său - să împlinească voința lui Dumnezeu. Lucrarea ta nu o poate face altul! Fiecare dintre noi este unic, este o mică „piatră”, cu locul ei bine stabilit de Dumnezeu! Pentru a fi membri activi și pentru a face să crească în mod sănătos Biserica și pentru ca lumea să fie mai bună este necesar ca fiecare dintre noi să-și trăiască credința în mod activ, să se implice în mod activ, în fiecare zi. De aceea, Sfântul Petru spune: „*Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți într-o casă spirituală pentru o preoție sfântă ca să aduceți jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos*” (1Petru 2, 5). Așadar, fiecare trebuie să-și îndeplinească misiunea, cât de mică; fiecare credincios este o „piatră vie” în Templul spiritual al Bisericii, iar preotul, cu atât mai mult: „*un preot nu trebuie să înceteze niciodată să vorbească despre Dumnezeu, pe care îl iubește*”.

Papa Paul al VI-lea spunea:

„Pentru a construi Biserica este nevoie de trudă, este nevoie de suferință. Biserica trebuie să fie un popor de oameni puternici, un popor de martori curajoși, care știe să sufere pentru credința sa și pentru răspândirea acesteia în lume, în liniște, gratuit și întotdeauna cu dragoste” (Audiența generală din 1 septembrie 1976).

Așadar, „Biserica trebuie să fie un popor puternic”, iar „Biserica suntem noi”, căci nimic din ceea ce am obținut în viață nu a fost nici ușor, nici gratuit.

Oare îndemnul lui Isus adresat Apostolilor în Grădina Măslinilor: „Vegheați și rugați-vă...!” (Matei 26,41)”; îndemnul Sfintei Fecioare Maria, adresat de nenumărate ori: „Rugați-vă! Rugați-vă! Rugați-

vă!” - mai este de actualitate?

Dumnezeu vorbește inimii agitate sau celei liniștite? **Știm foarte bine că pentru a asculta această voce este nevoie de puțin calm, este nevoie de liniște.**

Trebuie să ne ținem departe de orice instigare, agitație sau nervozitate amenințătoare și să fim noi înșine. Iată unde găsim elementul esențial: în noi înșine! Prin urmare, **întâlnirea cu Domnul nu este în afara noastră, ci în noi înșine.** De aceea Sfântul Ioan ne spune: „Dacă cineva mă iubește, va păzi cuvântul meu; Tatăl meu îl va iubi și vom veni la el și ne vom face locuință la el” (Ioan 14, 23). Iar Sfântul Paul spune: „Nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine” (Galateni 2, 20), pentru că ei au reușit să se întâlnească cu Isus în interiorul lor, în inima lor.

Creștinul trebuie să știe să aibă o rugăciune personală. Fiecare suflet este un templu în care locuiește Dumnezeu în cele trei persoane; fiecare trebuie să învețe să se roage în el însuși. Fiecare să intrăm în acest templu al propriei conștiințe pentru a-l adora pe Dumnezeu prezent acolo! **Care este viața noastră de rugăciune? Oare ce descoperim în liniștea rugăciunii, în liniștea petrecută împreună cu Dumnezeu? Care este sursa lacrimilor, motivul zâmbetului nostru? Oare de unde venim? Încotro mergem? Care este scopul omului pe pământ!? Care sunt problemele destinului uman? Care sunt insatisfacțiile, speranțele omului, ale noastre? Cât de mare este încrederea noastră în Dumnezeu? Care este legătura mea cu Domnul?**

Trebuie să rezistăm acestor vremuri în care domină frica de toți și de toate, trebuie să rezistăm acestei furtuni, acestor vânturi potrivnice, noilor ideologii

ce pândesc la tot pasul! Cum vom rezista? Dumnezeu va fi întotdeauna cu noi! Așa își încheie Sf. Matei Evanghelia: „*Și iată, eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii*” (Matei 29,20).

Astăzi, în ciuda derutelor lumii moderne, oamenii continuă să-și construiască întreaga viață pe iubirea lui Dumnezeu. Ei au înțeles că motivul pentru care trebuie să-l iubim pe Dumnezeu rămâne Dumnezeu însuși. „**Măsura iubirii față de Dumnezeu este aceea de a-l iubi pe Dumnezeu fără măsură**”, scria Sfântul Bernard în tratatul *Despre iubirea lui Dumnezeu*.

În decursul secolelor, cel mai mare dar de la Dumnezeu e acela de a-i fi trimis, după Cristos, pe sfinți, care și-au dat viața pentru cei mai săraci dintre săraci. Vincențiu de Paul, Ioan Bosco, Maica Tereza de Calcutta, Fericitul Vladimir Ghika etc. – doar câteva nume de Sfinți sau Fericiți. Aceștia și toți ceilalți ne-au demonstrat prin viața și prin slujirea lor că **sfințenia la care Dumnezeu ne cheamă pe fiecare dintre noi este posibilă**. Ei au fost oameni ca și noi, dar care au luptat și au dorit toată viața să fie asemănători cu Cristos.

Mii de credincioși: bărbați, femei, preoți, persoane consacrate și laici au demonstrat o tenacitate fără seamăn, în ciuda unor obstacole serioase, pentru a-și îndeplini misiunea, pentru a-l face cunoscut pe Dumnezeu, manifestat în Fiul său, pe cruce. Mulțumită acestor bărbați și femei ai lui Dumnezeu, Biserica a reușit să străbată secolele.

Cea mai frumoasă acțiune pe

acest pământ rămâne aceea de a reda tuturor oamenilor aceeași demnitate de fii ai cerului și, de asemenea, capacitatea de a se deschide luminii eterne. Aceasta este misiunea Bisericii, iar „Biserica suntem noi”. Putem merge după cum vrem, putem construi multe lucruri, dar dacă nu îl mărturisim pe Cristos, nimic nu va merge. Atunci când nu mai mergi, te oprești. Atunci când nu construiești pe stâncă, ce se întâmplă? Se întâmplă ceea ce li se întâmplă copiilor când construiesc castele de nisip: totul se năruie, nimic nu rezistă.

Cardinalul Robert Sarah mărturisește: „*Când am avut șansa să vorbesc cu Maica Tereza, am văzut o femeie totalmente cufundată în Dumnezeu. Fața ei nu avea o frumusețe umană deosebită, ci o simplă și grandioasă lumină interioară, reflex al unui foc care nu poate să transpară decât din contactul permanent cu Dumnezeu. Era îmbrăcată într-o prezență, o simplitate și o seninătate care veneau de la Cristos, pe care-l contempla ore întregi în tabernacol. De fapt, Maica Tereza te atrăgea pentru că o bucățică de cer coborâse în inima sa.*”

Cum avea timp această femeie să stea ore întregi în fața lui Isus din tabernacol și în același timp să nu fie lipsită de pe străzile din Calcutta? Cum ea, o pământeană ca și noi, a reușit să ajungă sfântă? De ce acest lucru pentru noi este imposibil? Oare Sfânta Tereza de Calcutta nu poate fi un exemplu și în același timp o provocare?!

Pr. paroh Mihai Mărtinaș